

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. S. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2018, č. j. CPR-5403-2/ČJ-2018-930310-V246,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2018, č. j. CPR-5403-2/ČJ-2018-930310-V246, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 1. 2018, č. j. KRPU-112518-38/ČJ-2017-040022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozbuďte oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že primárním pochybením celého procesu a správního orgánu I. stupně je nenáležitě zjištění skutečného stavu věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce dále podotkl, že správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomenul zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch dle § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce rovněž namítl porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, přičemž správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Dále žalobce uvedl nedostatečný přezkum a posouzení svých odvolacích námitek žalovaným, zejména ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v poměru k soukromému a rodinnému životu žalobce, rovněž s ohledem na zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce dále zdůraznil, že v minulosti pobýval 20 let na území Česka na základě povolení k trvalému pobytu. Trvalý pobyt byl žalobci zrušen, avšak tento o tom nebyl nijak informován. Žalobce tedy neměl možnost se proti zrušení povolení bránit a zejména si nebyl vědom toho, že již nemá platné povolení k pobytu. To plyne i ze situace předcházející správnímu řízení, kdy se žalobce dostavil na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky za účelem prodloužení pobytové karty, kde se teprve dozvěděl, že jeho povolení k pobytu bylo zrušeno. Je tedy nutno poměřovat pobyt na území bez víza s důvody, které k tomuto pochybení vedly. Žalobce zdůraznil, že spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Bezprostředně poté, co uplynula platnost výjezdního příkazu, se žalobce dostavil na příslušné pracoviště, aby svou situaci aktivně řešil. Žalobce dále konstatoval, že má na území Česka celou rodinu, manželku a dvě děti, k nimž se chce vrátit, což nebude možné, pokud mu bude uloženo správní vyhoštění. Dle žalobce měl správní orgán i jiné možnosti řešení situace a měl přistoupit k variantě, která by umožnila smírné východisko celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území, či mu uložit povinnost k vycestování z území, případně jinou formu ukončení pobytu. Žalobce v žalobě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Moustaquin proti Belgii ze dne 18. 2. 1991, series A, č. 193, Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-XI. Dále žalobce upozornil na porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Závěrem žalobce zmínil, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna, a přestože se jedná o dobu při spodní hranici sazby, i tak se jedná o dlouhou dobu s ohledem na vazby žalobce na území Česka.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná uvedla, že žalobní námitky se shodují s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolacím řízení proti prvostupňovému rozhodnutí. S předmětnými námitkami se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná vypořádala v žalobou napadeném rozhodnutí, na které toliko odkázala. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce nevyjádřil s vyřízením věci bez jednání v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas, ačkoliv o tom byl poučen ve výzvě zaslané mu soudem, a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil v písemném vyjádření k žalobě.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
8. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
10. Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
11. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

12. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č.j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9.2.2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta.
14. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti.
15. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 1995. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že bydlí s manželkou a jejich dvěma společnými dcerami v bytě na adrese „X“. S manželkou spolu ale nežijí, pouze platí výživné na děti. Dále uvedl, že v návratu do Vietnamu mu nic nebrání, ale v České republice chce zůstat a podnikat zde. Nicméně dále uvedl, že žádné kulturní vazby ani společenské vazby k České republice nemá a pohybuje se převážně ve vietnamské komunitě. Ve Vietnamu bydlí jeho rodiče a bratr. V případě vycestování by žalobce bydlel u rodičů, kde pobývá vždy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. V rámci pobytové kontroly a z výsledku majitelky nemovitosti I. I. B. bylo zjištěno však zjištěno, že zde žalobce s rodinou nebydlí asi tři až čtyři roky. Dále bylo zjištěno, že žalobce dlouhodobě pobýval ve Vietnamu, což vedlo i ke zrušení jeho trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
17. Soud konstatuje, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, neboť ztratil trvalý pobyt kvůli svému dlouhodobému pobytu ve Vietnamu a navíc se, jak bylo zjištěno, nezdržoval dlouhodobě na adrese svého hlášeného pobytu. Žalobce i žalovanému tvrdil, že pobývá s rodinou na hlášené adrese, ačkoliv bylo prokázáno, že tomu tak není. Žalobce si byl a musel být vědom důsledků, které jeho dlouhodobý pobyt mimo Českou republiku přinese. Žalobce má stále silné vazby na zemi původu, ve které dlouhodobě pobývá a má zde i rodinu u které může bydlet, naproti tomu žádné významné vazby na Českou republiku nemá. Jeho manželství je pouze formální, na výchově dětí se nepodílí. Nevlastní v České republice žádný majetek, nemá stálé zaměstnání ani nepodniká, nemá zde kulturní ani společenské vazby. To ostatně dokládá i skutečnost, že i přes svůj dlouhodobý pobyt na území České republiky potřeboval při výsledku tlumočnicka. Pokud žalobce při výsledku tvrdil, že by zde chtěl podnikat, nezbyvá než pouze poznamenat, že od roku 1995 se mu to nepodařilo a není tak důvod se domnívat, že by mohlo dojít ke změně této situace.
18. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutno konstatovat, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu jednoho roku, tedy v jedné třetině horní zákonné hranice, která činí tři roky. Vzhledem k tomu, že jde o vyhoštění na dobu poměrně krátkou, soud ho shledává přiměřeným, včetně odůvodnění délky vyhoštění uvedené na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, které je adekvátní a navazující na předchozí části odůvodnění.
19. Žalobce může se všemi členy rodiny na území České republiky udržovat kontakt dálkovými komunikačními prostředky, stejně jako jim může posílat finanční prostředky. Soud poukazuje na to, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.
20. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 22. května 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)